



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cornelii Jansenii Iprensis Episcopi Augustinus Europaeus
Perperam Dictus**

Wavre, Philippus van

Antverpiae, 1709

Sect. III. Quid sit gratia Thomisticé sufficiens.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39351

S E C T I O I I I.

Quid sit Gratia Thomistice sufficiens.

Gratiam sufficientem Thomistæ vocant eam, quæ ab efficaci effectum largiente discreta dat posse agere, etsi ad actum sine adiutorio illò efficaci numquam pertingat: adeoque sufficiens est ad posse agere, sed non agendum. Probatur hoc ex S. Thomâ dicente: *nunc autem per gratiam Christi multi accipiunt & donum gratiæ quò perseverare possunt, & ulterius eis datur, quòd perseverent.* "Ex quo evidense est, inquit Barth. Med. esse distinctum donum posse perseverare ab eo quod est perseverare.

1.2. q. 109.

ar. 10. ad 3.

in 1.2. q.

109. ar. 10.

Quod si percunctemur ad quam gratiam illud posse perseverare referat; an ad actualem, an verò habitualement? Respondet idem doctor: *Posse perseverare habet homo ex eo quod habet gratiam justificantem, per quam natus est ex Deo, & efficitur particeps divinæ naturæ, ex quo fit potens operari omne bonum, & vitare omne malum.* Quod tamen ad actu perseverandum aliud auxilium efficax desideretur ostendit: *Licet gratia habitualis de se sufficiens sit ad omne peccatum vitandum, & ad omne opus bonum præstandum, nihilominus ratione subjecti, in quo residet, & ratione pugne, quæ semper est à carne, demone, mundo, eget homo donò perseverantiæ, ut victor evadat.*

Ex quâ doctrinâ infert Alvarez: *per gratiam habitualement & virtutes infusas habet homo sufficientem virtutem in actu primò, quâ possit servare omnia mandata & perseverare usque in finem si velit, & tamen de facto cum solâ gratiâ habituali & virtutibus infusis, seclusò quòcumque auxiliò actuali prævenientis gratiæ numquam servabit eadem mandata, nec perseverabit usque in finem, ut ostendit S.*

L. 3. c. 5.

N. 20.

Di.

254 LIBER SECUNDUS

Doctor. art. 9. & 10. Ex hoc autem non sequitur:
Quod gratia habitualis non sit sufficiens ad operan-
dum bonum.

Hanc D. Thomæ sententiam secuti sunt & alii veteres Thomistæ C. preolus, Terranensis, & Cajetanus. Citat Arnaldus Conradum Kolēin Cajetano supparem aut æqualem de gratia habituali sic loquentem in cap. 109. art. 9. *Homo primò indiget ipsâ gratiâ habituali, quæ faciat eum potentem ad operandum meritoriè, quæ est actus primus constituens hominem in potentiâ activâ sufficienti ad operandum meritoriè. Quia autem suprâ articulo 1. dictum est, quod quantumcumque habeat principium operandi sufficiens, indigeat auxiliò & motione divinâ; idèò habitâ gratiâ adhuc opus est motione Dei, & ut patebit speciali. De speciali autem d. it eam non omnibus dari. Sic enim ait art. 6. Justimoventur in Deum ut specialem finem motione speciali. Quod ex eò pater: quia unus movetur, alius non. Unus sufficienter, alius efficaciter, alius utròque modò.*

Alii Thomistæ sufficientis gratiæ nomen actuali gratiæ concedere solent, quanquam in genere principii effectivi & habituali gratiæ id non abjudicent. Hi ergò præter habitualement gratiam Comminiscuntur quandam excitantem actualem gratiam, per quam justus movetur ad opus, sed non permovetur sine auxilio fortiori, propter obstacula subjecti. Et hanc quoque licet habituali plus tribuat, non reluctanter se admittere fatetur Arnaldus.

Quam volent igitur excitantem Gratiam sufficientem appellent Recentiores Thomistæ; Nos omnino repugnantes non habebunt, dummodo, ut faciunt, eò tantum sensu sufficientem dicant, quod in nobis initia bonæ voluntatis producat: atque adeò quandam benè agendi potentiam & virtutum largiatur.

*Arnaldus
 Dissert. de
 Grat. effic.
 p. 3 art. 12.*